

καί εἰς τὰς γωνίας αὐτοῦ καὶ ἀλλαχοῦ παρεντεθέντες ὑπὸ τῶν τεκτόνων διὰ τε τὸ εὐκόλον τῆς μεταφορᾶς ἀπὸ θέσεως, ἐγγύτατα κειμένης, καὶ διὰ τὸ εὐτόρνευτον αὐτῶν, πρὸς κόσμον καὶ ἐπίδειξιν καὶ εὐχαρίστησιν ἴσως τοῦ τότε τιμαριούχου, τοῦ ἐπιχειρήσαντος τὴν οἰκοδομήν. Ἄλλ' ἐν τῷ πρὸς δεξιᾶν τῷ εἰσιόντι εἰς τὸν ναὸν τοῦτον κίονι εὔρηται ἐγκεχαραγμένη ἡ ἐξῆς Βυζαντικὴ ἐπιγραφή

† ΕΔΡΑΗΟΜΕΔΡΑ
ΗΟΝΕΩΣΟΔΕ
ΕΠΙ ΣΥΠΙΘ-ΝΗ-
ΕΚΗΗΙΟΥΚΤΙΤΟΡΡΤΗΣ
ΑΓΑΣΗΟΝΗΣ ΤΑΤΗΣ
ΦΑΑΡΙΩ ΘΣΤΙΟΘ
ΦΕΝΡΧΑΡΙΩ ΙΗ-

+ Ἐδραμον, ἔδραμον
ἕως ᾧδε·
ἔτει . . . . .
ἐκοιμήθη ὁ Κτίτορ τῆς
Ἁγίας Μονῆς ταύτης
Φ . . . . .
Φευρουαρίω ιη'.

Τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, καὶ τοι κεκαλλιγραφημένης κατὰ τὸν βυζαντικὸν τύπον (fermulam) τῶν γραμμάτων, δὲν ἠδυνήθητι νὰ ἀναγνώσω διὰ τὸ στενογραφικὸν καὶ περίπλοκον αὐτῶν, τὸν γ'. καὶ στ'. στίχον, οἵτινές εἰσιν οἱ σπουδαιότεροι ὡς πρὸς τὴν σαφήνειαν τῆς χρονολογίας καὶ τὴν ὀνομασίαν τῆς Μονῆς, ἐξ ἧς ἐλήφθησαν οἱ κίονες. Καὶ ὡς φαίνεται ὁ ναὸς τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης μετετρέπη εἰς Μονὴν ὑπὸ τινος Χριστιανοῦ ἐν ἐποχῇ ἐνταῦθα μὲν διαδηλουμένη, ἀλλὰ μὴ ἐξακριβωθείση ὑπ' ἐμοῦ ἀτυχῶς διὰ τὴν βλάβην τινῶν γραμμάτων καὶ σχεδὸν παραμόρφωσιν αὐτῶν διότι διατηρῶ ἀμετάτρεπτον τὴν ἀρχὴν (le principe), καθ' ἣν τὸ προστιθέσθαι, ἢ ἀφαιρεῖν, ἢ συμπληροῦν αὐθαίρετως τὰ γράμματα τῶν ἀρχαίων κειμένων (textes) ἔστιν ἀνοίκειον ταῖς ἐπιστήμας καὶ ὅλως ἀνάρμοστον τῷ ἀληθεῖ ἐπιστήμονι, τῷ μόνῃ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν, ὡς λάκαινα κύων, ἀνιχνεύοντι καὶ ἀνευδότης ταύτην καὶ μόνῃ ἐπιδιώκοντι. Διὰ τὴν ἀρχὴν ταύτην κατεκρίθη ἄλλοτε ἐν τῇ Παλιγγενεσίᾳ Ἀθηναίων¹ ὡς μὴ συμπληρώσας ἐν τῇ Βουστροφικῇ ἐπιγραφῇ τὸ δ'. γράμμα τοῦ β. στίχου, οὐπερ τὸ ἡμισυ κατεστραμμένον ὑπάρχει² καὶ

1) Παλιγγενεσίας ἀριθ. 5,884. 14 Ἰανουαρίου 1884. Εἰς τὸ τέλος τῆς παρούσης ἐπιστημονικῆς πραγματείας θέλω ἐκθέσειν ἐν ἰδίῳ παραρτήματι ὅσα ἐγράφησαν περὶ τούτου ἐν ταῖς ἐφημερίσιν.

2) Τὸ γράμμα τοῦτο φαίνεται μὲν ὅτι ὁμοίον τῷ Θ, ἀναπληροῦντι τὴν δασεῖαν ἐν παναρχαίσι χρόνοις, καὶ τότε ἄριστα συμπληροῦται ἡ ἀνάγνωσις ἄγε ἢ πόλις, ἀλλὰ καὶ τοῦ Σ τὴν προφορὰν εἶχεν, ὡς γνωστόν, ὅτι δὲ τὸ Θ ἐχρησίμευεν εἰς παράστασιν τοῦ δασέος πνεύματος, ἴδε Kirchoff, stutien κλ. κλ. σελ. 133, 41, 43.—Curtius stadien κλ. 11 σελ. 441. —Ἐποικία λοκρῶν Γράμματα τὸ πρῶτον ὑπὸ J. N. Οἰκονομίδου ἐκδοθέντα κλ. Ἀθην. 1869.—Ἀθήναϊον τεύχ. ε'. τόμ. Β' καὶ τὸ α'. τοῦ Γ'. πραγματ. Θ. Παππαδημητρακ. «Βάσανος τῶν ἐκ τῆς Γραφῆς καὶ τῆς ἔτυμολογ. Ἐρασμικῶν ἀποδείξεων» κλ.—φυλλάδ. τοῦ αὐτοῦ ἴδιον περὶ τούτου τοῦ 1874 σελ. 24—32 σημ. ε'. καὶ γ'. Ἑλλ. Φιλ. συλ. Κωνσταντινουπόλεως. τόμ. Θ'. σελ. 87—88. Στοιχεῖα Γλωσσολογ. ὑπὸ τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ Κ. Παρανίκα.

οὕτω προκύπτει διὰ τῆς αὐθαίρετου, κατ' ἐμέ, συμπληρώσεως τοῦ γράμματος τούτου τὸ ὄνομα ΑΓΕΣΙΠΟΛΙΣ, καὶ ἡ ἐπιγραφή ἀναγινώσκειται Κόρη Ἀγεσίπολις ἀνέθηκε δηλαδή, ἀντικαθιστώσα οὕτω τὴν ἐμὴν ἀνάγνωσιν τὴν δε, Κόρη Ἀγε ἢ πόλις, ἐξ ἧς καὶ ὅλως διάφορος ἐννοία ἐξάγεται τῆς πρώτης. Ἐκ τούτου κρινάτωσαν οἱ ἐπιστήμονες οἷον καὶ ὅπως τὸ αὐθαίρετως συμπληροῦν καὶ συνεπῶς μεταποιεῖν τὰ γράμματα τῶν ἀρχαίων κειμένων!!

§ δ'. Ὁ δὲ λίθος, ἐφ' οὗ ἡ Βουστροφικὴ ἐπιγραφή, ἔστιν ἐκ τῶν κοινοτάτων τῶν ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ εὑρισκομένων· ἀλλὰ βεβλαμμένος, ὥστε οὐ διεσώθη τὸ ὅλον τῆς ἐπιγραφῆς· τοῦ δὲ β'. στίχου, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, καὶ τὸ δ' γράμμα ἐλλειπές ἔστιν ὡς σωζομένου μόνου τοῦ ἡμίσεως τοῦ τετραγώνου αὐτοῦ σχήματος, ὅπερ μοὶ παρέσχε πράγματα, καθὰ εἶδομεν. Τοῦ σωζομένου μέρους τοῦ λίθου τὸ μὲν μῆκος 1 μέτρ. Γαλ. τὸ δὲ πλάτος 0,20, καὶ τὸ πάχος, 0,20· τὰ δὲ γράμματα ἀρκετὰ μεγάλα· ὁ πρῶτος στίχος τῆς ἐπιγραφῆς ἔχων μόνον τὸ ὄνομα Κόρη κατὰ δοτικὴν πτώσιν ὑπεμφαίνει τὴν ἐπωνυμίαν τῆς Περσεφόνης, ἣ ἀνῆκεν ὁ ναὸς, παρ' ᾧ ἴσως ἡ πόλις ἦγεν ἑορτὴν τινὰ Ἐλευσινίων Μυστηρίων ἀπόσπασμα. Τοιαῦτα δὲ πολλαχῶς τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν ἐωρτάζοντο κατὰ διαφόρους τρόπους καὶ βαθμούς, ὡς θέλομεν ἄλλοτε ἐν ἰδιαιτέρῃ πραγματεῖᾳ ἐκθέσειν· διότι ὁ τῶν Ἐλευσινίων Κληρὸς ἀπέτελει ἴδιον θρησκευτικόν, ὡς λέγομεν σήμερον, τάγμα ἢ σύστημα, ἔχον διακλαδώσεις ἀπανταχοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου, καὶ ναοὺς συνεσταμένους ἀπανταχοῦ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν ἀνήκοντας εἰς αὐτό, ὡς ἀφιδρύματα τῶν ἀρχαίων ἱερῶν, ἐξ ὧν ἐξηρτῶντο, ὅπως ἀνήκουσι σήμερον τὰ λεγόμενα, Μετόχια, εἰς τὴν Ἀγιοταφικὴν Ἀδελφότητα, ἢ τὴν Συναϊτικὴν, ἢ τοῦ ἁγίου Ὀρους Ἀθωνος κλ. ἀρχικὰ ἱερὰ αὐτῶν, ἐξ ὧν ἐξαρτῶνται τὰ μετόχια διότι ἐξ ἐκείνων οἱ ἡμέτεροι ἔλαβον τὸ σύστημα τοῦτο, καθὼς καὶ πολλὰ ἄλλα τὰς ἐξωτερικὰς θρησκευτικὰς τελετὰς ἀφορῶντα, περὶ ὧν ἄλλοτε πλατύτερον καὶ ἀλλαχῶς. Ἐδίδασκον δ' ἐν αὐτοῖς οἱ ἱερεῖς καὶ ἀρχὰς τινὰς ἰδέας θρησκευτικοῦ συστήματος, ἀνήκοντος τῷ Μυστικισμῷ¹ τοσοῦτον προσφόρον κατ' ἐκείνας τὰς ἐποχάς, καὶ τοσοῦτον καταλλήλῃ ἐν κοινωνίαις ὑπὸ παχυλοῦς καὶ δυσειδαιμονεστάτης εἰδωλολατρείας κατεχομέναις, ἧς ἡ περιφρόνησις² ἀμέσως ἐπήνεγκε τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν τοῦ ἔθνους καὶ ἐπὶ τέλους τὸν πολιτικὸν αὐτοῦ θάνατον, ὡς ἡ Ἱστορία μαρτυρεῖ. Τοιοῦτον ἀφίδρυμα Ἐλευσινιακόν, ἢ Μετόχιον, ὡς λέγομεν σήμερον, ὑπῆρχε καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ τοῦ Τρικκαίου Ἀσκληπιοῦ, καθὰ Στράβων ἐπιβεβαίωσεν, ὡς ὀψόμεθα παρακατιόντες.

§ ε'. Ἐκ τούτων λοιπὸν ἀποδεικνύεται ἀναμφιβόλως ὅτι καὶ πρὸ Ὀμήρου καὶ μετὰ ταῦτα ὑπῆρχεν ἐνταῦθα πόλις Ἑλληνική· ἀλλ' ἀμέσως διεγείρεται τὸ ζήτημα: πῶς ὀνομάζετο

1) Σχελιγγ. phil. der Mythol. καὶ phil. der Offenb. voll 17, 18.—Κοτζίτ Ἱστορ. Φιλοσοφ. Τόμ. Ε'. σελ. 280—315.

2) Πλάτ. πρωτ. 316.—Ἀριστοφάν. πολλαχῶς τῶν κωμῶν αὐτοῦ. Ὡσαύτως Πλάτ. Κρατὸν. § κγ'.